

Cornelis en Carolien Ruud van der Heijden

Cornelis die hield van z'n Carolien en zij van Cornelisveel meer nog misschien
 en zondags, hij kwam tegen achten, stond zij bij de deur al te wachten.
 Haar moeder die had dan de koffie al klaar en Pa zocht de kaarten alvast bij elkaar,
 te saam met wat bridgende gasten, bood onze vriend da,n of hij paste.

De zondag daarop weer hetzelfde verhaal, bij Nelis daar stond enkel bridgen centraal,
 terwijl Carolien liever vrijde, verveeld aan haar sokken wat breid.e
 Ze keek hem vanachter haar breiwerk 'ns aan, maar hij kaartte verder, vergat haar
 bestaan.
 Ondanks Caroliens waterlanders, dacht hij slechts aan bridge en niks anders.

'n Zondagje verder, 'twas feest toen hij kwam, want iedereen zag hem als Caroliens vlam,
 maar bridgen daar kon hij niet buiten, dus Carolien nam maar de kuiten.
 Er toen kwam 'n bereidwillig ventje voorbij, die niet per se bridgete en ook niet veel zei,
 maar achter de heg met haar speelde, omdat haar dat bridgen verveelde.

En dames wat is de moraal van dit lied? Mijdt mansvolk wat smousjast ofwel zwartepiet,
 verslaafd aan pandoer i,s of rikken, zo'n kerel die laat jou toch stikken.
 En heren bij 't vrijen vergeet hartenvrouw, want zelfs als u wint komt toch eens het berouw
 en ben je door't bridgen bezeten, dan kun je het vrijen vergeten.

